

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/59/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112233910
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4112233910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 8C/235/2012-68 zo dňa 13. decembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo veciach sp. zn. 8C/235/2012, 8C/237/2012, 8C/238/2012, 8C/239/2012 spojených na spoločné konanie. Súd prvého stupňa vec sp. zn. 8C/240/2012 vylúčil na samostatné konanie a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že v predmetnej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že bol účastníkom exekučného konania, v ktorom ako povinný vystupoval C. G., nar. XX. XX. XXXX, pričom súdny exekútor predložil Okresnému súdu Nitra návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 20. 01. 2009, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Navrhovateľ tvrdil, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov), čo je možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup vzniknutý nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok a tento postup bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur predstavujúcu náklady na správu pohľadávky v sume 70 eur, na udržanie a správu informačného systému v sume 40 eur a na administratívne spracovanie textov ako aj na poštovné a telekomunikačné výdaje v sume 15 eur a zároveň si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 330 eur, čo predstavuje sumu 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu vychádzajúc z predchádzajúcich rozhodnutí Ústavného súdu SR, podľa ktorých by náhrada mala predstavovať sumu 660 eur ročne. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ sa aj v ďalších

konaniach tunajšieho súdu domáhal voči odporcovi rovnakého nároku, i keď v každom konaní bola jeho výška iná, ale z dôvodu hospodárnosti súd prvého stupňa podľa § 112 ods. 1 OSP spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp. zn. 8C/235/2012, 8C/237/2012, 8C/238/2012, 8C/239/2012 a 8C/240/2012 a tým, že ďalej sa konanie viedlo pod sp. zn. 8C/235/2012.

Súd prvého stupňa sa oboznámil s návrhom navrhovateľa, vyjadrením odporcu, s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Nitra, ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 9Er/5/2009 bola dňa 08. 01. 2009 súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vo veci bolo dňa 20. 01. 2009 vydané poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému.

V konaní súdu prvého stupňa sp. zn. 8C/237/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 543,98 eur, pričom z pripojeného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 24Er/530/2010 vyplýva, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15. 07. 2010 a vo veci rozhodovala vyššia súdna úradníčka dňa 08. 12. 2010, keď uznesením zamietla žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V konaní súdu prvého stupňa sp. zn. 8C/238/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 658,31 eur, pričom z pripojenej fotokópie časti spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 25Er/527/2010 vyplýva, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15. 07. 2010 a vo veci rozhodovala vyššia súdna úradníčka dňa 18. 02. 2011, keď uznesením zamietla žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V konaní súdu prvého stupňa sp. zn. 8C/239/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 847,73 eura a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 169,55 eura, pričom z pripojeného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/528/2010 vyplýva, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15. 07. 2010 a vo veci rozhodovala vyššia súdna úradníčka dňa 11. 04. 2011, keď uznesením zamietla žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 25. 05. 2010. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uplatnenej z titulu nesprávneho úradného postupu nie je dôvodný a preto ho súd v jednotlivých konaniach spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 8C/235/2012 zamietol. Samotnému uplatneniu nároku malo predchádzať jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom, teda Ministerstvom spravodlivosti SR a je nesporné, že navrhovateľ dňa 23. 04. 2012 doručil príslušnému orgánu žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu na náhradu škody, i keď tieto neobsahovali zákonom predpísané náležitosti a navrhovateľ ich na výzvy odporcu nedoplnil, avšak samotné podanie týchto žiadostí a uplynutie lehoty 6 mesiacov na uspokojenie nároku na náhradu škody postačovali k tomu, aby bola splnená zákonná podmienka pre podanie návrhu na súd napriek tomu, že lehota 6 mesiacov uplynula až po začatí súdneho konania. Uviedol, že navrhovateľovi od podania návrhu na súd neuplynula zákonná 3-ročná lehota na uplatnenie jeho nároku na náhradu škody a z toho dôvodu v konaní nebolo možné prihliadnúť na námietku premičania vznesenú odporcom.

V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa ďalej uviedol, že navrhovateľ si uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v tom, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a okrem toho navrhovateľ namietal vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Podľa názoru súdu prvého stupňa tým, že vyšší súdny úradník v exekučnom konaní skúmal exekučný titul a výsledkom tohto postupu bolo rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu, ani k porušeniu práv oprávneného, nakoľko exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania. Tvrdil, že nezistil žiadne porušenie zákona zo strany exekučného súdu a dospel k záveru, že v konaniach spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 8C/235/2012 nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, a tým ani k vzniku nároku navrhovateľa na náhradu škody. Zákonná 15 dňová lehota platí iba v prípade, ak skutočne zo strany súdu je vydané poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale v prípade zistenia rozporu žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadna lehota na vydanie zamietajúceho uznesenia nie je ustanovená a

preto je možné ďalší postup súdu skúmať iba z hľadiska časovej primeranosti a konania bez zbytočných prietahov. Keďže ustanovenie § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31. 05. 2010 obsahuje iba zákonnú lehotu na vydanie poverenia, avšak neobsahuje lehotu na vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia, tak v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup súdu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, keďže pre zamietavé rozhodnutie zákon žiadnu lehotu neustanovuje. Uviedol, že pre vydanie zamietajúceho uznesenia žiadna lehota nebola stanovená ani po novelizácii zákona. Súd prvého stupňa konštatoval, že pokiaľ by aj nebolo možné stotožniť sa s názorom súdu pri výklade ust. § 44 ods. 2 EP s tým, že pre vydanie poverenia ako aj pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia by mala platiť 15 dňová lehota, tak v tom prípade je potrebné poukázať na stanovisko Ústavného súdu SR, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom ustanovenej lehote na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekúcie nie je možné považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote, ale je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote (nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 471/2012). Podľa názoru súdu prvého stupňa v týchto konaniach existujú objektívne okolnosti, pre ktoré je možné konštatovať, že rozhodnutia súdov v exekučných konaniach boli vydané v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, a to s poukazom na samotný postup súdu vyžadujúci zabezpečenie podkladov pre vydanie rozhodnutia, pričom je potrebné posudzovať nielen tieto okolnosti, ale z hľadiska objektívneho posúdenia aj to, aký bol v konkrétnom období nápad vecí a počet osôb vybavujúcich tento nápad v rámci exekučného oddelenia na príslušnom súde. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku tiež uviedol, že zistil, že v konaní sp. zn. 8C/235/2012 je návrh navrhovateľa úplne bezpredmetný, nakoľko v exekučnom konaní, na ktoré navrhovateľ poukazoval došlo k vydaniu poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdu, a teda navrhovateľovi v žiadnom prípade nemohol vzniknúť nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, keďže rozhodnutie bolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. V ostatných konaniach (8C/237/2012, 8C/238/2012 a 8C/239/2012) bolo zistené, že súd rozhodoval o žiadostiach o udelenie poverenia v jednotlivých exekučných veciach podľa § 44 ods. 2 EP v znení účinnom do 31. 05. 2011, kde už lehota 15 dní neplatila pre exekučné tituly, akým boli rozhodcovské rozsudky a súd o týchto žiadostiach rozhodol v primeranej lehote s poukazom na dôvody vyššie uvedené, a preto ani v týchto prípadoch nie je možné konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, či už nevydaním rozhodnutí v zákonom ustanovenej lehote alebo bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že v prejednávanych veciach spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 8C/235/2012 (okrem veci 8C/240/2012) nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a keďže zo strany navrhovateľa nebolo doložené žiadne iné rozhodnutie, ktoré by konštatovalo prietahy v konaní, tak ako je to už ustanovené v § 9ods. 2 zákona č. 514/2003 v znení účinnom od 01. 01. 2013, tak súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol a keďže základ nároku uplatňovaného navrhovateľom nebol preukázaný, tak súd sa ďalej nemusel zaoberať výškou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a k tomu, či táto je primeraná. Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení § 3 ods. 1 písm. d/, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012, § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. 05. 2010, § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. 05. 2011, § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 17. 01. 2013. Vzhľadom k tomu, že v konaní sp. zn. 8C/240/2012 sa nepodarilo zabezpečiť exekučný spis ani fotokópiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutia o tomto návrhu, tak súd s poukazom na § 112 ods. 2 OSP vylúčil vec sp. zn. 8C/240/2012 na samostatné konanie z dôvodu hospodárnosti a v tejto veci bude ďalej samostatne konať po zabezpečení dokladov potrebných pre rozhodnutie. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v súvislosti s týmto konaním mu žiadne trovy nevznikli a odporca si ani žiadne trovy neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože

súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru navrhovateľa možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Odvolateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej odvolateľ v podanom odvolaní uviedol, že súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie a tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. V ďalšej časti svojho odvolania odvolateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú "mimosúdne" faktory. Tento súd tiež uviedol, že "dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote". Odvolateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa jeho názoru ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 <. OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1 <., § 201 <. OSP) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 <. OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 <. OSP).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinný v čase začatia tohto konania), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo

spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona (účinný v čase začatia tohto konania), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priehady v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (ods. 2).

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peňazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peňazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (účinný do 31. 05. 2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (účinný od 01. 06. 2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Žalobca v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Úlohou odvolacieho súdu bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia uvedené súdom prvého stupňa

Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa uvádza, s poukazom na obsah spisu a rozhodnutie súdu prvého stupňa, že tvrdenia žalobcu nevyplývajú z pripojených spisových materiálov.

V prvom prípade (sp. zn. 8C/235/2012) odvolací súd zistil, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 9Er/5/2009 bola súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 08. 01. 2009 a exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému dňa 20. 01. 2009, teda do 12 dní od jej podania.

V ostatných prípadoch (sp. zn. 24Er/530/2010, sp. zn. 25Er/527/2010, sp. zn. 23Er/528/2010) boli súdu doručené žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15. 07. 2010 a exekučný súd o nich rozhodol postupne tak, že uznesením zo dňa 08. 12. 2010 (sp. zn. 24Er/530/2010), uznesením zo dňa 18. 02. 2011 (sp. zn. 25Er/527/2010), uznesením zo dňa 11. 04. 2011 (sp. zn. 23Er/528/2010) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že v čase podania žiadosti (15. 07. 2010) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala, pretože Exekučný poriadok v posudzovanom období podania žiadosti upravoval len lehotu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 EP, v znení zák. č. 144/2010 Z. z. účinného od 01. 06. 2010), ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia, ako to bolo v preskúvanom prípade. Ak by zákonodarca mal úmysel, aby sa 15-dňová lehota vzťahovala i na rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietne žiadosť exekútora o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil do Exekučného poriadku ako v niektorých ďalších ustanoveniach. Exekučný súd dňa 14. 09. 2010 vyzval oprávneného na predloženie úverových zmlúv a všeobecných podmienok k úverovým zmlúvam, na ktoré oprávnený reagoval až dňa 26. 10. 2010. V uvedených prípadoch exekučným titulom boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu a žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd rozhodol v troch prípadoch uzneseniami tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol tak v primeranej lehote po uplynutí lehoty na doplnenie návrhu a súd prvého stupňa správne konšatoval, že nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním lebo uvedenú 15 dňovú lehotu je potrebné považovať za poriadkovú lehotu.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver, prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (sp. zn. 8C/235/2012) exekučný súd rozhodol s omeškaním nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie žalobcu v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Žalobca mal možnosť proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí jeho troch žiadostí v danej veci (sp. zn. 24Er/530/2010, sp. zn. 25Er/527/2010, sp. zn. 23Er/528/2010) podať opravný prostriedok, čo nevyužil a rozhodnutia súdu sa stali právoplatnými.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácie, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné

v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999, z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zřejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver sudu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Vo veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.